

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, č. j. KUJCK 12001/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 8. 2016, č. j. 10 A 48/2016 – 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 15. 2. 2015 byl na dálnici D3 v km 70 ve směru na České Budějovice kontrolován hlídkou Policie České republiky řidič motorového vozidla, kterému byla naměřena rychlost 160 km/h v úseku, kde je stanovena nejvyšší povolená rychlost 130 km/h. Překročení rychlosti bylo zjištěno měřením pomocí rychloměru PolCam PC 2006 umístěného ve vozidle policejní hlídky. Zdokumentováno je dvěma fotografiemi a videozáznamem, přičemž ten začíná v čase 0,2 s a 21 m ujeté vzdálenosti. Naměřená

rychlost činí 165 km/h bez odchylky měření. Stejného skutku se měl řidič dopustit dvakrát v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců (poprvé jej spáchal dne 4. 11. 2014).

[2] Dne 13. 4. 2015 v 22:55 hod. obdržel Městský úřad Tábor (prvostupňový správní orgán) e-mailové podání zmocněnce řidiče, které obsahovalo plnou moc a vyjádření, že si řidič po zastavení hlídkou Policie ČR všiml podhuštění přední pneumatiky měřicího vozidla. Rovněž poukázal na skutečnost, že na měřícím voze mělo dojít k výměně pneumatik a rychloměr vozidla tak měl být opětovně ověřen. Dne 14. 4. 2015 proběhlo ústní jednání před prvostupňovým správním orgánem, na které se bez náležité omluvy nedostavil řidič ani jeho zmocněnec.

[3] Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 24. 6. 2015, č. j. P 355/2015 Kal, byl řidič uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (zákon o silničním provozu). Za tento přestupek mu byla udělena pokuta ve výši 4.000 Kč, sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu čtyř měsíců a uložena náhrada nákladů spojených s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno blanketní odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím dne 19. 1. 2016 zamítl.

II. Řízení před krajským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích.

[5] Ten shledal námitku žalobce, týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu pro neprůkaznost výstupu z rychloměru, nedůvodnou. Měření není kompletní, resp. neobsahuje snímek s nulovými hodnotami času měření a ujeté vzdálenosti. Tato skutečnost však sama o sobě není schopna vyvolat důvodné pochybnosti o průběhu měření. Rovněž namítané podhuštění přední pneumatiky nepovažoval soud za prokázané. Z listin nacházejících se ve spise a z vyjádření Policie ČR plyne, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení, tedy i stav vozidla odpovídal požadavkům, jež jsou na něj kladeny. Ačkoli je nutné přesné zjištění naměřené rychlosti z důvodu právní kvalifikace, na případné limity rychloměru či drobné změny měřícího vozidla dopadá odchylka, která poskytuje dostatek prostoru pro eliminaci případných negativních vlivů na průběh řízení.

[6] Pokud se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili na ústní jednání, nevyužili možnosti vyjádřit se k podkladům řízení. Znalosti správního orgánu by byly při jednání prezentovány či by vyplynuly z provádění jednotlivých důkazů. Návod k obsluze rychloměru přitom správní orgán nepoužil ke zjištění skutkového stavu věci a informace z něj se nevztahují ani k tomu, zda byl či nebyl spáchán skutek. Správní orgán použil návod k obsluze v kontextu vlastních znalostí v souvislosti s namítaným podhuštěním pneumatiky. Nezaložení návodu do správního spisu tak nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Návod byl dále použit k hodnocení videozáznamu a fotodokumentace

z průběhu řízení. Je tedy zřejmé, že jej správní orgán měl k dispozici a tuto skutečnost by žalobce zjistil, pokud by se na jednání dostavil.

[7] Neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí nepředstavuje nezákonnost pro rozpor s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 69, je v daném případě nepřiléhavý. Sankční povaha bodového záznamu neznamená, že by byl trestem jako takovým.

[8] Nezákonnost nepředstavuje ani uložení sankce zákazu řízení všech motorových vozidel. Činnost, při které se žalobce přestupku dopustil, bylo řízení motorového vozidla. Zákon přitom jednotlivé kategorie vozidel nerozlišuje a pro všechna motorová vozidla platí stejná pravidla silničního provozu.

[9] Pokud se žalovaný v otázce zavinění omezil na pouhé konstatování právní úpravy, že k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, je to v daném případě dostačující. S přihlédnutím k naměřené rychlosti žalobce musel vědět, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost, a muselo mu být zřejmé možné ohrožení chráněných zájmů.

[10] Zahlazení odsouzení je institut, který je nutné na základě analogie použít i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení; neznamená to však, že by k dříve spáchaným přestupkům nebylo možné přihlédnout při hodnocení osoby žalobce. Úvaha o výměře trestu byla odůvodněna v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, přičemž z jazykového výkladu odůvodnění je zřejmé, že popis procesní strategie žalobce nebyl hodnocením jako přitěžující okolnosti, nýbrž pouhým konstatováním způsobu jednání žalobce.

[11] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.) jako nedůvodnou zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozhodnutí krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[13] Mezi stranami je sporné, zda neúplnost videozáznamu zakládá pochybnost o provedeném měření rychlosti. Závěry krajského soudu týkající se posouzení videozáznamu nejsou správné. Z odborného vyjádření autorizovaného metrologického střediska RAMET a. s. ze dne 3. 6. 2016, č. j. 24/AMS/2016, které bylo zpracováno pro účely jiného soudního řízení vedeného Krajským soudem v Ústní nad Labem, vyplývá, že pokud snímek ze zahájení měření rychlosti provedené totožným rychloměrem na záznamu chybí, nelze posoudit poměrnou velikost vozidla a předložené výsledky tak nelze použít ve správním řízení. Ani v nyní projednávané věci není možné učinit jednoznačný závěr o tom, že stěžovatel jel skutečně rychlostí, jež je mu dávána za vinu.

[14] Přestože se stěžovatel ani jeho zmocněnec nedostavili k ústnímu jednání, měli mít možnost seznámit se s podklady ze spisu, na základě kterých správní orgány

vypořádaly námitky týkající se ověření rychloměru a zákonnosti provedeného měření. To však nebylo možné, neboť odborné znalosti úřední osoby z něj neplynuly a stěžovatel je nemohl rozumně předpokládat. Součástí spisu nebyl ani návod k použití měřícího zařízení. Navíc se správní orgán prvního stupně nezabýval jeho námitkou podhuštěné pneumatiky měřícího vozidla. Správní orgány se také nedostatečně vypořádaly s námitkou, že použitý rychloměr nebyl ověřen, resp. kalibrován. Krajský soud poté zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, když se nevypořádal s tím, že i malé pochybení v měření mohlo mít vliv na kvalifikaci přestupku a že úvahy o účelovosti pozdního vznesení námitky podhuštění pneumatiky jsou nesprávné.

[15] Ačkoli bodový postih není v taxativním výčtu sankcí § 11 odst. 1 zákona o přestupcích, na základě pravidla *lex specialis derogat generali* musíme dojít k tomu, že silniční zákon jakožto speciální tento výčet rozšiřuje. To i s ohledem na to, že Nejvyšší správní soud posoudil tento postih jako trest. Vzhledem k požadavkům na výrok podle § 77 zákona o přestupcích je zřejmé, že prvostupňový správní orgán měl ve výroku bodový postih uvést.

[16] Stejně tak jako zákon rozlišuje různé skupiny motorových vozidel, rozlišuje i skupiny řidičských oprávnění a zákaz by tak měl být uložen pouze ohledně takové skupiny motorových vozidel, do které patřilo vozidlo, které pachatel řídil při přestupku.

[17] Vypořádání správních orgánů se zaviněním je nedostatečné. Nelze se omezit na konstatování, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti. Zavinění musí být předmětem dokazování a úvah, a to i vzhledem k rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2007, sp. zn. 8 Tdo 122/2007. V řízení rovněž musí být prokázáno i to, že řidič věděl o překročení rychlosti více jak 30 km/h mimo obec.

[18] Správní orgán neoprávněně hodnotil jako přitěžující okolnost způsob stěžovatelovy obhajoby v řízení o přestupku. Výměru sankce přitom nedostatečně odůvodnil, když uvedl výčet skutečností, ke kterým přihlížel, ale neuvedl již, jak je hodnotil. Krajský soud se potom vůbec nezabýval námitkou stěžovatele, že správní orgán porušil zákaz dvojího přičítání, když při výměře sankce zohlednil to, že se stěžovatel dopustil přestupku opakovaně za 12 měsíců. Správní orgán neměl vůbec přihlížet k přestupkům, které byly více jak tři roky staré, a to vzhledem k analogickému užití institutu zahlazení odsouzení.

[19] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na dosavadní argumentaci. Měření bylo provedeno v souladu s návodem a do spisu byla doložena videosekvence, na které byl zaznamenán průběh měření na dráze 79 metrů. Pouhým pohledem není možné zjistit podhuštění pneumatiky. Navíc by tato skutečnost neměla vliv na její obvod. Při výměně, opotřebení či podhuštění pneumatiky je maximální možný vliv na přesnost měření 0,5 km/h ve prospěch obviněného řidiče, přičemž tato nepřesnost splňuje požadavek tolerance 2 % podle návodu k obsluze. Ve skutečnosti by tudíž obviněný řidič jel větší rychlostí, než mu byla naměřena a je mu kladena za vinu. Celkový technický stav vozidla přitom musí být pravidelně kontrolován. Ve vztahu ke zbývajícím námitkám se žalovaný ztotožnil s právním posouzením ze strany krajského soudu.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Podle stěžovatele krajský soud opomenul žalobní námitku, že i malé pochybení v měření mohlo mít vliv na kvalifikaci přestupku, že úvahy žalovaného o účelovosti pozdního vznesení námitky podhuštění pneumatiky jsou nesprávné a rovněž opomenul namítané porušení zákazu dvojího přičítání.

[23] Z odůvodnění napadeného rozsudku ovšem vyplývá, že se soud zmíněnými námitkami podrobně zabýval. Dospěl k závěru, že právě v reakci na event. pochybení při měření dochází k odečtení odchylky z naměřené rychlosti (viz strana 10 napadeného rozsudku). Správní orgány vypořádaly i ty námitky, které označily jako účelové a pozdě vznesené, přičemž krajský soud jejich vypořádání přisvědčil. Soud se rovněž rozsáhle zabýval problematikou zahlazení odsouzení, v rámci odůvodnění této námitky se implicitně vypořádal i s namítaným porušením zákazu dvojího přičítání. Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že je krajský soud povinen reagovat na každou jednotlivou dílčí argumentaci, a tu stejně obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19), čemuž krajský soud beze zbytku dostál. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jaké skutečnosti soud považoval za rozhodné. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Správnost jeho závěrů bude předmětem věcného posouzení kasační stížnosti, námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku však není důvodná.

[24] Podle stěžovatele správní orgány při vypořádání námitek týkajících se měřícího zařízení a podhuštění pneumatik zřejmě vycházely z návodu k obsluze, který však neučinily součástí správního spisu a stěžovatel se tudíž nemohl seznámit s podklady rozhodnutí. Z obsahu správního spisu, jakož i z argumentace stěžovatele v kasační stížnosti, je přitom zřejmé, že stěžovatel ani jeho zmocněnec se k ústnímu jednání nedostavili a své možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí nevyužili.

[25] Námitce, že správní orgány mají povinnost návod k obsluze do spisu *bezpodmínečně vždy* zakládat, aby se s nimi účastník řízení (byť potenciálně) měl možnost seznámit, kasační soud nepřisvědčil. Správní orgány *nejsou* povinny zakládat rozsáhlé návody k obsluze měřících zařízení do každého jednotlivého správního spisu, zvláště pokud je tento návod založen v rámci ostatních vedených spisů a tudíž je jim jeho obsah prokazatelně znám z úřední činnosti.

[26] V rozhodnutí ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, kasační soud v obecné rovině konstatoval, že pokud správní orgán (popř. soud) vychází z návodu k obsluze měřícího zařízení, měl by jej provést jako důkaz (pokud na něj má být v souladu se zákonem odkazováno). Lze tedy v obecné rovině uzavřít, že se ze strany správních orgánů v nyní projednávané věci skutečně jednalo o pochybení. V souladu s § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se však soud musel zabývat tím, zda toto pochybení mělo (či alespoň mohlo mít) vliv na zákonnost správního rozhodnutí.

[27] V průběhu přestupkového řízení byl stěžovatel pasivní a k měření vznesl pouze námitku podhuštěné pneumatiky a požadavek ověření měřícího přístroje. V návaznosti na to se jak správní orgán, tak krajský soud, zabývaly tím, zda event. podhuštěná pneumatika může mít vliv na měření, a to právě s odkazem na příslušná ustanovení návodu. V kasační stížnosti pak stěžovatel namítal, že se prvostupňový správní orgán a posléze i krajský soud, sice zabývaly možnými důsledky podhuštění, nicméně nevyšetřily, zda podhuštěna reálně byla.

[28] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 300/2015 - 35, *„[p]rokazovat stav věci (nebo místa činu) v minulosti je obecně problematické. Je tomu proto, že v průběhu času se mění stav věci, její vlastnosti, vzezření, funkčnost, apod., ať už v důsledku jejího užívání, vnějších objektivních zejména přírodních jevů (např. počasí) nebo i vědomými dodatečnými zásahy do věci prováděné člověkem. Proto, je-li stav určité věci (místa) důležitý pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, patří její ohledání mezi prvotní úkony v konkrétním řízení. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné dosud provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti. (...)“*

[29] Stejně jako ve výše citovaném rozhodnutí, i v nyní projednávaném případě vycházel správní orgán ze shodných tvrzení zakročujících policistů o průběhu silniční kontroly pachatele přestupku. Proti těmto shodným tvrzením namítal stěžovatel podhuštění pneumatiky, které ovšem měl namítat přímo při kontrole policejní hlídkou. Neučinil-li tak a byl-li pasivní, v důsledku objektivní okolnosti (běh času) již správní orgány nebyly s to tuto skutečnost zpětně vyšetřit. Žalovanému tudíž nelze vytýkat, že údajně podhuštěné pneumatiky dále nevyšetřoval a že se právě s odkazem na ustanovení návodu omezil toliko na posouzení, zda by podhuštění v hypotetické rovině vůbec mohlo mít vliv na měření.

[30] Lze tedy uzavřít, že ačkoli se nezařazením návodu do správního spisu dopustil správní orgán pochybení, s ohledem na uvedené dospěl kasační soud k závěru, že toto pochybení nemohlo mít v tomto konkrétním případě žádný vliv na zákonnost výroku rozhodnutí žalovaného.

[31] Při měření došlo k pořízení videozáznamu, který začíná v čase 0,2 s a na 21 m ujeté vzdálenosti. Mezi stranami je sporné, zda samotná skutečnost, že měření není zaznamenáno od počátku, mohla mít vliv na naměřenou rychlost 165 km/h, popř. na možnost posoudit dodržení návodu k rychloměru. Stěžovatel se v této souvislosti dovolává odborného vyjádření autorizovaného metrologického střediska, které bylo zpracováno pro účely řízení před Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 75 A 19/2014, a v jehož důsledku shledal soud v tehdy projednávané věci zásadní pochybení správního orgánu.

Podle kasačního soudu však nelze pominout skutečnost, že v tehdy projednávaném případě chyběla jednak část záznamu (0,3 s), jednak bylo z pořízeného záznamu zřejmé, že došlo k přiblížení vozidel, což mohl být právě onen důvod, který založil pochybnost o možnosti se na takový důkaz spolehnout.

[32] V nyní projednávaném případě se o uvedenou situaci nejedná. Z provedeného měření je učiněn videozáznam, jenž poskytuje dostatečnou informaci o jeho průběhu, pohybu vozidla při měření a dalších významných podmínkách, za nichž bylo prováděno. Z návodu k obsluze zařízení vyplývá, že měření vychází z rychlosti měřícího vozidla. V části záznamu od 0,2 s do konce měření je dodržována konstantní rychlost měřícího vozidla přesahující naměřených 165 km/h a současně ze záznamu neplyne přibližování vozidel.

[33] V případech, kdy správní orgán obdrží záznam s chybějícím počátkem měření, může buďto (i) požádat Policii ČR o záznam celý, anebo (ii) vycházet z tohoto kratšího záznamu za předpokladu, že *bez dalšího nepřihlédne* ke konečné naměřené hodnotě, ale využije v průběhu měření zobrazené hodnoty, z nichž zjistí skutečně naměřenou rychlost (současně musí být v souladu s návodem k obsluze zachována požadována dráha měření, tj. v nyní projednávaném případě alespoň 50 m).

[34] Ke ztrátě oněch 0,2 s záznamu pravděpodobně došlo až při jeho převodu do potřebného formátu a s ohledem na uvedené je zřejmé, že chybějící část nepředstavuje takovou okolnost či důvod, pro kterou by se na záznam nedalo spolehnout. Součástí správního spisu je i doklad o proškolení policistů provádějících hlídku k měřícímu zařízení a také ověřovací list přístroje. Z ničeho nevyplývá, že by zařízení k měření rychlosti policisté použili v rozporu s návodem k obsluze, neboť ho pouze zapnuli. Policista provádějící měření nemá možnost funkci zařízení nijak ovlivnit. Lze tedy uzavřít, že měření je dostatečně přesvědčivé.

[35] Stěžovatel v řízení nepředložil žádný důkaz a případné přiblížení vozidel zůstalo zcela ve spekulativní rovině. Navíc absenci chybějící části záznamu nenamítal před správními orgány, ale až v žalobě adresované krajskému soudu. Ten si vyžádal vyjádření policistů k dodržení návodu, kteří uvedli, že k takovému přiblížení nedošlo. I tato spekulativní nepřesnost je však případně zohledněna v odchylce 5 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 As 245/2016 – 40, uvedl: *„[p]okud takový řidič obviněný z přestupku zůstane v řízení o přestupku pasivní, musel by v navazujícím soudním řízení věrohodně zpochybnit správnost popsaných důkazů, tedy prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout.“* Podle rozšířeného senátu rovněž *„[v] řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“* (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Věrohodnost důkazů se však stěžovateli zpochybnit nepodařilo, naopak došlo k dostatečnému zjištění skutkového stavu v souladu s výše citovanými judikatorními závěry.

[36] Podle stěžovatele se správní orgány nedostatečně vypořádaly s námitkou, že použitý rychloměr nebyl ověřen, resp. kalibrován. Ve vyjádření zaslaném zmocněncem stěžovatele požadoval, aby správní orgán zjistil, zda v mezidobí mezi ověřením k zařízení a provedením měření nedošlo k výměně pneumatik, což by odůvodňovalo nutnost nového ověření zařízení. S tímto se však náležitě vypořádal již prvostupňový správní orgán, když s odkazem na návod k obsluze, vlastní zkušenosti a výsledky profesního proškolování uvádí mimo jiné to, že *„[v] případě neprovedení kontroly přesnosti měření zařízení při výměně, opotřebování či podhuštění pneumatiky je maximální možný rozdíl v přesnosti měření 0,5 km/h ve prospěch obviněného řidiče, kdy tato nepřesnost i tak splňuje požadavek dle návodu k obsluze tolerance 2%.“* Současně konstatoval, že zmocněnec stěžovatele vycházel zřejmě z původní provizorní pracovní verze návodu s nepřesným překladem, který obsahoval chybu v textu. V již platné verzi je však tento údaj upřesněn a v uvedených případech se kalibrace zařízení neprovádí. Krajský soud v tomto ohledu doplnil dokazování, když požádal o vyjádření policii. Tím byly rozptýleny jakékoli pochybnosti, týkající se stavu vozidla a ověření měřícího přístroje.

[37] Stěžovatel v této souvislosti rovněž namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť se nemohl seznámit s podklady, na základě kterých bylo rozhodováno. Výtka směřuje především na „zvláštní znalosti úřední osoby“. Obecně lze vycházet z předpokladu, že úřední osoby mají mít dostatečné odborné znalosti, aby mohly otázky, které běžně souvisí se správním řízením, posuzovat samostatně. Užijí-li se takové znalosti, měl by správní orgán v odůvodnění uvést, jak se je dozvěděl, a popsat, ze které své činnosti či postupu je zná. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí uvádí, že zmíněné znalosti má z obdobných přestupkových řízení a z odborného školení. Činí tak na několika místech odůvodnění: *„Správní orgán[...]ve svém rozhodnutí vycházel z letitých vlastních profesních zkušeností a znalostí při práci s uvedeným měřícím zařízením, školení od pracovníka Ing. H.[...]“* Kasační soud přisvědčil krajskému soudu, že tyto znalosti by mohly prezentovány při jednání, příp. by vyplynuly z provádění jednotlivých důkazů. Pokud se však stěžovatel ani jeho zmocněnec nedostavili bez odůvodněné omluvy, nevyužili možnosti se k nim vyjádřit. Správní orgány tak v řízení § 36 odst. 3 správního řádu neporušily.

[38] Stěžovatel namítal, že výrok rozhodnutí nesplňuje náležitosti, které jsou na něj kladeny v § 77 zákona o přestupcích, resp. je neúplný, neboť neobsahuje bodový postih. Na záznam bodů v registru řidičů se uplatní ústavně garantované pravidlo použití mírnějšího, resp. příznivějšího pozdějšího zákona ve prospěch pachatele, ve smyslu čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny, resp. čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 69). Kasační soud však již v minulosti dospěl k závěru, že zákon o silničním provozu (ani jiná platná právní úprava), neukládá správním orgánům povinnost uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 - 39, bod 19 a násl.).

Uvedení počtu bodů tudíž není náležitostí výroku rozhodnutí, jak se stěžovatel mylně domnívá.

[39] Podle stěžovatele se sankce zákazu řízení motorových vozidel má vztahovat pouze na skupinu, do níž patří vozidlo řízené při spáchání přestupku. Krajský soud k tomuto uvedl následující: „*Dle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích se ve stanovených případech uloží zákaz činnosti, spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní. Žalobce se dopustil přestupku dle § 125 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích tak, že řídil motorové vozidlo a překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o 30 km/h. Činnost, při které se přestupku dopustil, bylo řízení motorového vozidla. Zákon jednotlivé kategorie vozidel nerozlišuje a pro všechna motorová vozidla platí stejná pravidla silničního provozu. Není proto podstatné jakým vozidlem, které kategorie, se přestupce předmětného přestupku dopustil.*“ Kasační soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje. Výklad předestřený stěžovatelem by totiž zcela popíral preventivní funkci zákazu činnosti. Správní orgán ostatně ani neměl jinou možnost, než uložit sankci zákazu řízení motorových vozidel bez ohledu na rozlišování jejich jednotlivých skupin.

[40] Podle stěžovatele neměly správní orgány při uložení sankce přihlížet k procesní strategii stěžovatele (tj. jeho pasivitě ve správním řízení). Stěžovateli lze v obecné rovině přisvědčit, že pasivitu a nespolupráci nelze při určování výměry sankce zohledňovat. V kontextu odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí představuje uvedení této okolnosti ze strany správního orgánu prostou výtku, jež nebyla při uložení sankce fakticky zohledněna.

[41] Stěžovatel namítal, že správní orgán přednesl výčet skutečností, které při výměře sankce hodnotil, avšak již neuvedl, zda je hodnotí ve prospěch či neprospěch stěžovatele. Z odůvodnění správních rozhodnutí je však kasačnímu soudu zřejmé, které okolnosti byly hodnoceny ve prospěch a které nikoli. Není nezbytné u každé jednotlivé skutečnosti uvádět, zda je hodnocena ve prospěch či naopak, neboť to zpravidla vyplývá z ní samotné. Příkladmo, uvádí-li správní orgán, že došlo k přestupku na suché vozovce nebo že nedošlo k ohrožení ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, zjevně se jedná o okolnosti hovořící ve prospěch pachatele přestupku.

[42] Podle stěžovatele žalovaný nepřihlédl k zahlazení odsouzení za předchozí spáchané přestupky. Správní orgány jsou při rozhodování o výši sankce za přestupek podle § 12 odst. 1 přestupkového zákona povinny hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým přestupkům možné využit analogicky institut trestního práva zahlazení odsouzení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55). Ačkoliv má být institut zahlazení odsouzení použit na základě analogie při ukládání sankcí při přestupkovém řízení, neznamená to, že by k přestupkům nebylo možné přihlédnout při hodnocení osoby stěžovatele, pokud jde o jeho sklony porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 3. května 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, č. 2912/2013 Sb. NSS a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52). Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci, kdy prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí výčtem minulých přestupků stěžovatele pouze dokládal, že se „*jedná o řidiče, který se i přes uložené sankce opakovaně dopouští*

přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu.“ Uvedení předchozích přestupků řidiče tak sloužilo pouze k vyvození závěrů o osobě stěžovatele v kontextu výchovného působení v minulosti uložených sankcí, což je plně v souladu s výše předestřenými judikatorními závěry.

[43] Správní orgány neporušily zásadu dvojího přičítání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod. 3 zákona o silničním provozu, jak se stěžovatel mylně domnívá. V odůvodnění správního rozhodnutí je skutečnost spáchání uvedeného přestupku z roku 2014 užita pro hodnocení naplnění skutkové podstaty uvedené v § 125c odst. 6 písm. c) zákona o silničním provozu (tj. zda stěžovatel ve smyslu uvedeného ustanovení spáchal totožný přestupek dvakrát či vícekrát v období dvanácti po sobě jdoucích měsíců), což samo o sobě namítané dvojí přičítání nepředstavuje.

[44] Podle stěžovatele správní orgán pochybil, když ve vztahu k zavinění toliko uvedl, že postačí zavinění z nedbalosti. Obecně je možné dát stěžovateli za pravdu, že zavinění má být předmětem dokazování a úvah správního orgánu. Podle § 3 zákona o přestupcích postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Přestupek je přitom podle § 4 odst. 1 písm. b) zmíněného zákona spáchán z nevědomé nedbalosti, pokud pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Kritériem je tedy zachování potřebné míry opatrnosti pachatelem, přičemž je třeba zohlednit objektivní a subjektivní hledisko. Objektivní kritérium vyplývá v daném případě z předpisů o pravidlech provozu na pozemních komunikacích. Jedná-li se o hledisko subjektivní, je zřejmé, že z pachatelových zkušeností (řidičské oprávnění od roku 1990) a znalostí (požadované znalosti na získání řidičského oprávnění) vyplývá, že byl schopen vynaložit potřebnou míru opatrnosti v konkrétním případě.

[45] Námitka, že je nutné prokazovat zavinění ve vztahu ke konkrétní právní kvalifikaci jednání, rovněž není důvodná. Zavinění se nemusí vztahovat k tomu, zda překračuje rychlost o *méně* než 30 km/h a hrozí mu sankce 1.500 až 2.500 Kč, nebo o *více* než 30 km/h a hrozí mu pokuta 2.500 až 5.000 Kč, ale pouze na obecnou představu o možném ohrožení zájmů chráněných zákonem. Vzhledem k jednání, jehož se dopustil, tedy překročení rychlosti při řízení motorového vozidla, si musel být vědom možného ohrožení zákonem chráněných zájmů, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků dopravního provozu.

[46] V tomto případě tak zmíněné obecné zákonné konstatování, že postačuje zavinění z nedbalosti, považuje kasační soud ze strany správního orgánu za dostačující. Stěžovatel nevyvolal žádnou pochybnost ohledně zavinění, přičemž vzhledem k jednání, kterým došlo k přestupku, bylo možné konstatovat nedbalostní zavinění bez bližšího odůvodnění.

V. Závěr a náklady řízení

[47] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[48] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu